

Др Светислав Нешић – Лекар коме су веровале генерације

Др Светислав Нешић је рођен у селу Држина код Пирота, 1936. године, на велики празник Преображење, 19. августа.

Имао је мање од пет година када је почео Други светски рат. Његова породица живела је тада у Прокопу у Београду, на месту где ће касније, после Другог светског рата, бити изграђен Стадион „Партизана“, војна гимназија и нова Железничка станица „Београд центар“. Да би избегли бомбардовање априла 1941. године, послали су га са баком за Пирот. Негде код Младеновца воз су напали немачки авиони. Народ је бежао из воза. У једном тренутку авион је бацио бомбу према њима. Бака му је викала да легне. Међутим он је стајао и

немо гледао. Бомба је пала у блато на пар метара од њих и није експлодирала. Пошто су преживели напад, наставили су пут и стигли у Пирот.

Првих неколико разреда основне школе завршио је у Држини и Пироту. Сећао се догађаја током бугарске окупације, када је са друговима чувао козе у близини Држине. Нашла је бугарска војска из које се издвојио и кренуо ка њима по многим злочинима познати Стојанов. Пришао је деци, извукао каму и рекао да ће их заклати. Међутим, један од бугарских војника је стао између крвника и деце и рекао му да ће прићи деци само уколико прво њега убије. Стојанов се окренуо и отишао. Сва деца су доживела тешку трауму, коју су памтила целог живота. Нажалост, часни бугарски војник, који их је спасао, није рекао деци своје име.

Када се рат завршио породица се окупила у Београду. Ту је Светислав завршио основну школу, Четврту београдску гимназију и медицински факултет. Све време током школовања а и касније, помагао родитељима на породичном имању у Крњачи, где се

је

породица преселила из Прокопа. Породица је гајила цвеће и поврће и продавала их на београдским пијацама, најчешће на Бајлонијевој и Каленићевој пијаци.

Често је говорио о обавезама на породичном имању и школовању. Редовно је устајао у рану зору и носио цвеће и поврће на београдске пијаце. Затим се враћао у Крњачу, спремао за школу и успевао да стигне на други крај града на предавања. Крњача је насеље у Банату, на левој обали Дунава а Четврта гимназија и медицински факултет су

у централном делу Београда.

У IV гимназији у одељењу је био са рођеним сестрама Јованке Броз. Светислав је био из сиромашне породице, увек скромно одевен. А Јованкине сестре су у школу долазиле у скупој одећи и довозила их је лимузина. То је било време социјализма, где су барем на нивоу идеје сви требали да буду равноправни.

Тренирао је фудбал и у млађим категоријама био бољи голман од свог школског друга и касније прослављеног репрезентативца Југославије, Милутина Шошкића. Међутим, обавезе у школи и на факултету, као и напоран рад на породичном имању, одвојили су га од фудбала. Ипак, целог живота је пратио спорт и касније као спортски лекар оставио траг у пиротском спорту, нарочито у рукомету и атлетици.

На факултету је био одличан студент и често је причао да је имао одличне професоре. Педијатрију му је предавао професор Чупић. По њему носи име Институт за мајку и дете на Новом Београду. Професор Чупић је заинтересовао Светислава за педијатрију, па је по завршетку факултета уписао специјализацију педијатрије и постао дечји лекар. Др Светислав Нешић је током свог радног века радио у Пироту и Београду. Дипломирао је 1963. године и отишао у војску. Као млад војни лекар је био на обуци на ВМА у Београду а одрадио је лекарски стаж у Сарајеву. Стицајем околности катастрофалан земљотрес је погодио Скопље и све војне санитетске екипе су послате у Македонију. Др Нешић је са још једним младим колегом остао сам у Сарајеву у војној болници и

током неколико месеци лечио како војнике и официре, тако и чланове официрских породица. То је било велико искуство за младог лекара. Добио је и чин санитетског официра и током радног века деценијама учествовао на војним вежбама, као резервни војни лекар.

По повратку из војске, 1964. године, оженио се Невенком, девојком из Пирота, са којом се дуго забављао од студентских дана. Њих двоје ће у браку добити четворо деце. Нажалост прва ћерка је преминула на порођају 1965. године у Београду. Касније су им се у Пироту родила три сина, Милоје 1967. године, Желимир 1968. године и Млађан 1976. године.

Стицајем околности 1965. године, Здравствени центар Пирот је тражио лекара за специјализацију педијатрије. Тако је Светислав, видевши оглас у дневном листу „Политика“, отишао са супругом из Београда у родни Пирот. Настанили су се у првој већој новоизграђеној стамбеној згради у Драгошевој улици у Пироту, у двособном стану изнад градске апотеке „Карло Скацел“.

Успешно је завршио специјализацију и са годинама постао чувени дечји лекар. Велики број родитеља му је указивао поверење и водио децу код њега. Није грешо у постављању дијагноза, чак и када се ради о ретким болестима. Његове колеге у београдским клиникама су били изненађени како је без помоћи савремених

дијагностичких уређаја, којима располагале водеће клинике, успевао да постави тачне дијагнозе. и антибиотике давао само морао. Поред специјализације педијатрије

су само

Лекове је када је

завршио је субспецијализације неонатологије и дечје кардиологије. Редовно је учествовао на стручним скуповима широм Југославије и имао запажене наступе. Стручну литературу је пратио целог радног века али и касније када је отишао у пензију.

У Дому здравља у Пироту је радио до 1976. године, када је прешао у Београд у Дом здравља Вождовац, где се задржао до 1982. године. Интензивно је сарађивао и на Институту за неонатологију а повремено је радио и у Хитној служби Града Београда. Као и у Пироту, велики број родитеља је водио децу код др Нешића, не само са Општине Вождовац, већ из целог Београда. У Пирот се вратио 1982. године и наставио да ради у Дому здравља Пирот.

Био је један лекара који се залагао за што ранији прелазак из старе дотрајале градске болнице код железничке станице у нову савремену болницу код села Гњилан. Нова болница је дуго грађена из самодоприноса грађана Пирота.

У новој болници др Нешић је предложио оснивање одељења за новорођену децу, по угледу на савремене трендове у области неонатологије. Оснивање тог одељења, посвећен рад др Нешића и сарадника, као и примена нових метода лечења, допринели су да се крајем XX века смртност новорођенчади у пиротској болници смањи на југословенски просек а касније и на ниво најразвијенијих земаља у свету. Ови резултати су били изложени и признати на стручним неонатолошким скуповима на којима је др Нешић учествовао. Интересантно је да је др Нешић водио и обимну стручну архиву, коју данас чува супруга Невенка.

Као млад лекар др Нешић је уочио проблем наталитета и депопулације, који су деценијама касније постали доминантни проблеми савременог друштва. Залагао се за повећање наталитета, посебно на стручним скуповима али и у јавности. Дао је и лични пример. Има три сина и десеторо унука.

У Пироту је од седамдесетих година XX века, па и након одласка у пензију био ангажован као лекар Рукометног клуба „Пирот“. Било је то златно време пиротског рукомета када је тренер био Никола Костић и када се клуб такмичио у другој савезној лиги и дао велики број репрезентативаца и сјајних играча у млађим и сениорским категоријама. Почетком осамдесетих година прошлог века са Бранимиром Илићем - Тајлером и Јорданом Живковићем - Жцком био је један од оснивача Атлетског клуба

„Пирот". У клубу је био лекар а касније и дугогодишњи председник. У то време пиротска атлетика је дала више државних првака и репрезентативаца.

Као одборник градске скупштине учествовао је у раду локалног парламента у великом броју мандата. Средином деведестих година XX века, приступио је Српком покрету обнове и био дугогодишњи председник пиротског одбора. Учествовао је у драматичним догађајима, када су у Пироту почетком 1997. године, након вишемесечних протеста грађана, признати резултати локалних избора и Пирот постао најјужнија општина у Србији са демократском коалицијом у локалном парламенту. Своје учешће у политици завршио је након петооктобарских догађаја 2000. године.

Др Нешић је у пензију отишао 2001. године, исте године када се пензионисала и његова супруга Невенка. У пензији је наставио да лечи децу, одговарајући на позиве бројних родитеља, који су са децом долазили у кућу др Нешића или је он одлазио код њих. У пензији је све више времена проводио и у винограду изнад Држине, ког је подигао његов отац Никола. Ипак у пензији је највише времена проводио са унуцима.

Др Нешић је био ерудита и човек најширих интересовања. Ко га је познавао, знао је да изванредно познаје националну историју, књижевност, све области уметности и науке. Имао је изванредну меморију и енциклопедијска знања. Саговорници су често били затечени његовим познавањем биографија знаменитих личности, често и оних које су биле скрајнуте из званичне историје.

Др Светислав Нешић је умро 29. јануара 2021. године, на празник Часних верига. Имао је 84 године.

Иако је 20 година био у пензији, јавило се хиљаде људи. Многе мајке и пацијенти су послали поруке. О др Нешићу су писале новине а телевизије и радио су извештавали. Постоји предлог, ког је дао кум породице Нешић и дугогодишњи политички саборац др Нешића, Бобан Николић, да једна улица у Пироту добије име по њему.

Ево две поруке о Др Светиславу Нешићу које су послали људи у данима након његове смрти: „Данас је мало људи који толико година могу да проведу у тишини а да се на њихов помен увек чује гласна захвалност и поштовање.“ „Ванвременски стручњак, лекар наше деце. Неизмерно смо му захвални. Уливао је бескрајно поверење.“

Пироћанци памте др Нешића као лекара који је много допринео да педијатрија у пиротском крају буде подигнута на висок ниво, за ког су професори наших медицинских факултета и педијатри у другим градовима говорили као о Пиротској школи педијатрије. У сећању наших људи остали су др Добрила, др Радован, др Шора, др Звонко, др Жарко, др Браца, др Нешић и многи други педијатри, заправо читава плејада лекара и личности који су обележили једно доба живота у Пироту.

